

CHƯƠNG CHÍN: THÔNG ĐIỆP TRÊN TƯỜNG

- Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy? Chuyện gì vậy?

Chắc chắn là tiếng la to của Malfoy đã khiến cho thầy giám thị Filch phải chú ý. Thầy vệt đám đông chen tới trước. Vừa nhìn thấy tình cảnh Bà Noris là thầy ngã ngửa ra, lão đảo, ôm mặt vì kinh hoàng:

- Con mèo của ta! Ôi, con mèo của ta! Chuyện gì đã xảy ra cho Bà Noris thế này?

Thầy rít lên the thé. Đôi mắt nẩy lửa của thầy bám ngay vào Harry. Thầy hét:

- Mày! Chính mày! Mày đã ám sát con mèo của tao! Mày giết nó! Tao sẽ giết mày! Tao sẽ...

- Thầy Filch!

Cụ Dumbledore xuất hiện, ngắt lời thầy Filch một cách nghiêm khắc. Chỉ trong tích tắc, cụ Dumbledore đã lướt ngang qua mặt Harry, Ron và Hermione, đến bên bức tường, gỡ Bà Noris ra khỏi cán đuốc. Cụ nói với thầy Filch:

- Anh đi theo tôi, anh Filch. Và các con nữa, Harry, Ron với Hermione.

Thầy Lockhart sốt sắng bước tới, nói:

- Thưa ông hiệu trưởng, văn phòng của tôi cũng gần đây, ngay trên lầu thôi, xin ông hiệu trưởng cứ tự nhiên...

Cụ Dumbledore nói:

- Cám ơn anh, Gilderoy.

Đám đông im lặng tách ra nhường lối cho cụ Dumbledore và những người có liên can đi qua. Thầy Lockhart, trông ra vẻ hăng hái và quan trọng, vội vã bước theo sau cụ Dumbledore; theo sau nữa là giáo sư McGonagall và giáo sư Snape.

Mọi người vừa bước vào phòng thầy Lockhart thì lập tức một loạt chuyển động lao xao qua các bức tường. Harry thấy nhiều bức chân dung thầy Lockhart hấp tấp lỉnh ra khỏi vùng ánh sáng với các đầu đầy cuộn tóc. Thầy Lockhart thiết thì thấp đèn đặt lên bàn giấy rồi lùi lại đứng phía sau. Cụ Dumbledore đặt Bà Noris lên mặt bàn bóng láng, bắt đầu xem xét con vật. Harry, Ron và Hermione nhìn nhau đầy lo âu rồi đến ngồi thu lu trong mấy cái ghế đặt ở ngoài vùng ánh sáng đèn cầy; ngồi đó mà nhìn chứ không biết làm gì hơn.

Cái chớp mũi khoằm và dài của cụ Dumbledore chỉ còn một phân nữa là đụng vào lông Bà Noris. Cụ chăm chú nhìn thật kỹ con mèo qua đôi kính nửa vàng trắng. Mấy ngón tay dài của cụ nhẹ nhàng xoi xoi chọc chọc con mèo. Giáo sư McGonagall cũng cúi gần sát Bà Noris, hai mắt giáo sư nheo lại. Thầy Snape đứng lù lù đằng sau họ, nửa người khuất trong bóng tối, vẻ mặt rất ư kỳ cục: trông như thầy đang cố gắng hết sức để nín cười. Còn thầy Lockhart thì lảng xằng lượn quanh mọi người, đề xuất hết ý kiến này đến ý kiến nọ:

- Nhất định là có một lời nguyền đã giết chết nó... Có lẽ câu thần chú Khổ hình Biến thể Kỳ ảo... Tôi đã từng chứng kiến biết bao nhiêu lần, thật không may là lần này tôi lại không có mặt kịp thời. Tôi biết hết mọi câu thần chú hóa giải lời nguyền có thể cứu được nó...

Những lời lẽ nhai của thầy Lockhart bị những tiếng nấc thốn thức đau khổ cụt ngùn của thầy Filch cắt ngang. Thầy ngồi thụp xuống chiếc ghế cạnh bàn giấy, gục mặt vào hai bàn tay, không thể nào có đủ can đảm nhìn Bà Noris. Mặc dù Harry ghét cay ghét đắng thầy giám thị Filch, lúc này nó cũng phải thấy tội nghiệp cho thầy. Nhưng tội nghiệp thầy cách mấy cũng không thể bằng tội nghiệp chính nó. Nếu cụ Dumbledore mà tin lời thầy Filch thì nó bị đuổi là cái chắc.

Cụ Dumbledore lúc này đang rì rầm những lời lạ lùng trong khi tay cầm đũa phép gõ gõ vào Bà Noris, nhưng mãi vẫn chẳng có phép màu nào xảy ra hết. Con mèo cứ ngay đơ bất động như một con thú vừa mới bị nhồi bông xong.

Thầy Lockhart lại lách chách:

- Tôi nhớ ở Ouagadougou từng xảy ra chuyện y chang như vậy. Một loạt trận như vậy chứ chẳng phải một. Tôi có kể đầy đủ chi tiết trong cuốn tự truyện của tôi ấy. Hồi đó tôi đã cấp cho dân chúng trong thị trấn các thứ bùa hộ mạng đủ loại, giải quyết vấn đề đó ngay lập tức...

Mấy bức chân dung của thầy Lockhart trên tường đồng loạt gật gù tán đồng khi thầy nói. Một trong những chân dung ấy quên bém mất việc phải lột tấm lưới bao tóc trên đầu mình xuống.

Cuối cùng cụ Dumbledore đứng thẳng lên. cụ nói nhỏ nhẹ:

- Nó chưa chết đâu, thầy Filch à.

Thầy Lockhart khựng lại giữa chừng cuộc tổng kết những vụ ám sát mà mình đã ngăn chặn được.

Thầy Filch nuốt nước mắt, hé nhìn Bà Noris qua kẽ ngón tay:

- Chưa chết? Nhưng tại sao nó... nó cứng đơ lạnh ngắt như vậy?

Cụ Dumbledore nói:

- Nó bị hóa đá...

Thầy Lockhart la lên:

- Đó! Tôi đã nghĩ thế mà!

Cụ Dumbledore nói tiếp:

- ... nhưng tại sao lại hóa đá thì ta không thể nói được...

Thầy Filch quay bộ mặt tèm lem nước mắt về phía Harry mà gào:

- Hỏi thằng ấy đấy!

Cụ Dumbledore bèn nói, như đinh đóng cột:

- Không một học sinh năm thứ hai nào có thể làm nổi điều đó. Phải cần đến Ma thuật Hắc ám cao cấp nhất...

Thầy Filch vẫn mặt sùng mào sủa:

- Chính nó làm! Chính thằng đó gây ra mọi chuyện. Mọi người đã thấy nó viết gì trên tường mà! Chính nó đã phát hiện trong văn phòng tôi... Nó biết tôi là... Tôi là...

Mặt thầy Filch trông thật là khủng khiếp khi ông cố nói ra câu cuối cùng:

- ... Nó biết tôi là một Squib!

Harry khổ sở nhận thấy mọi người, kể cả những chân dung của thầy Lockhart, đều đang nhìn mình. Nó nói to:

- Con không hề đụng tới Bà Noris! Và con cũng chẳng hề biết Squib là cái gì?

Thầy Filch gầm gừ:

- Láo! Mày đã nhìn thấy thư Kwikspell của tao!

Từ trong bóng tối, thầy Snape lên tiếng:

- Thưa ông hiệu trưởng, nếu ông cho phép, tôi xin nói...

Mỗi linh cảm điềm gở của Harry gia tăng; nó chắc chắn là không có điều gì thầy Snape nói ra mà đem lại điều lành cho nó cả.

Thầy Snape nhếch mép cười làm cong cái miệng, như thể ông rất nghi ngờ chuyện này:

- Trò Potter và các bạn của trò chẳng qua là có mặt không đúng lúc không đúng nơi mà thôi. Nhưng chúng ta có những yếu tố đáng ngờ ở đây. Tại sao các trò lại có mặt đúng ở hành lang trên lầu? Tại sao các trò không dự tiệc Halloween?

Harry, Ron và Hermione đồng loạt hè nhau giải thích về bữa tiệc Tử nhật.

- ... Có hàng trăm con ma ở đó. Họ sẽ làm chứng cho tụi con là tụi con đã ở đó.

- Nhưng mà tại sao sau đó các trò không về Sân đường dự tiệc? Đi lên hành lang trên lầu để làm gì?

Thầy Snape vặn lại bọn trẻ, đôi mắt đen của thầy long lanh ánh nấn.

Ron và Hermione đưa mắt nhìn Harry.

- Bởi vì... Bởi vì...

Harry ấp úng. Tim nó đập dồn dập, có điều gì đó mách bảo rằng sẽ không ai thềm tin là nó đuổi theo tiếng nói của một kẻ vô hình nào đó – tiếng nói mà chỉ có nó nghe được thôi. Nó bèn nói:

- Bởi vì tụi con mệt quá nên muốn đi ngủ.

- Mà không cần ăn uống gì sao?

Giọng thầy Snape nghe đầy mỉa mai, một nụ cười đắc thắng lập lòe trên gương mặt hom hem của thầy.

- Ta không tin là tiệc tùng của mấy con mà có những món hợp khẩu vị người sống đâu.

Bao tử Ron kêu ọt ọt vì cồn cào, nhưng nó vẫn nói to:

- Chúng con đâu có đói.

Nụ cười châm biếm của thầy Snape càng toét ra thêm. Thầy nói:

- Thừa ông hiệu trưởng, tôi cho rằng Harry đã không hoàn toàn thành thật. Có lẽ phải cúp bớt những đặc ân dành cho trò ấy cho đến khi trò chịu nói cho chúng ta biết toàn bộ câu chuyện. Theo ý tôi thì nên đuổi trò ra khỏi đội Quidditch của nhà Gryffindor cho đến khi trò ấy tỏ ra trung thực hơn.

giáo sư McGonagall đánh giọng;

- Anh Severus à, thực tình tôi thấy chẳng có lý do gì để cấm Harry chơi Quidditch cả. Con mèo này có phải bị cán chổi thần của thằng bé nện vô đầu mà ra nông nổi này đâu. Chẳng có chút chứng cứ nào cho thấy Harry đã làm điều gì sai trái.

Cụ Dumbledore nhìn Harry thăm dò. Cái nhìn chăm chú của đôi mắt xanh sáng lấp lánh làm cho Harry có cảm giác như mình đang bị chiếu X quang. Xong, cụ Dumbledore nói một cách kiên quyết:

- Một người vẫn được coi là vô tội cho đến khi nào người ta chứng minh được người ấy là có tội, anh Severus à.

Thầy Snape trông tức giận hết sức. Thầy Filch cũng vậy. Thầy rít lên, đôi mắt nẩy lửa:

- Con mèo của tôi đã bị hóa đá! Tôi muốn thấy sự trừng phạt!

Cụ Dumbledore kiên nhẫn nói:

- Chúng ta có thể cứu chữa được con mèo, Argus à. Giáo sư Sprout dạo gần đây có xoay sở kiếm ra được mấy cây nhân sâm. Khi nào bọn nhân sâm ấy đủ lớn, tôi sẽ cho bào chế ra một dược phẩm có thể làm cho Bà Noris hồi phục lại.

Thầy Lockhart nhảy vô:

- Để tôi bào chế cho! Tôi đã làm chuyện đó cả trăm lần rồi ấy chứ. Ngay cả trong giấc ngủ tôi cũng có thể luyện được Thần dược Đại bổ Nhân sâm mà...

- Xin lỗi.

Giọng thầy Snape lạnh lùng:

- Tôi tưởng tôi mới là bậc Thầy độc dược ở cái trường này chứ!

Căn phòng chợt rơi vào một sự im lặng khó xử.

Cụ Dumbledore bèn bảo Harry, Ron và Hermione:

- Các con về được rồi đó.

Bọn trẻ lập tức rút lui, cố gắng không ù chạy, nhưng bước càng nhanh càng tốt. Khi tới được tầng lầu phía trên văn phòng thầy Lockhart, chúng kéo vô một phòng học trống và nhẹ nhàng đóng kín tất cả các cửa. Harry ngó thăm dò gương mặt hai bạn trong bóng tối:

- Mấy bồ nghĩ xem tôi có nên nói hết với các thầy cô về giọng nói mà tôi đã nghe được không?

Ron nói ngay không chút ngập ngừng:

- Đừng! Nghe được tiếng nói mà không ai nghe được hết chẳng phải là điềm hay ho gì, cho dù ngay cả trong thế giới phù thủy đi nữa.

Có cái gì đó trong giọng nói của Ron khiến Harry phải hỏi lại:

- Bạn cũng không tin mình chứ gì?

Ron đáp nhanh:

- Dĩ nhiên là mình tin. Nhưng bồ phải nhìn nhận là chuyện đó cũng quái dị...

Harry đồng ý:

- Tôi biết là quái dị. Nhưng toàn bộ câu chuyện đều quái dị. Hàng chữ ghi trên tường nhắm nói lên cái gì chứ? Phòng chứa bí mật đã được mở ra là có ý nghĩa gì?

Ron chậm rãi nói:

- Bồ biết không, nó gọi cho mình nhớ tới một điều gì đó. Mình nghĩ là có một câu lần, ai đó từng kể cho mình nghe một câu chuyện về một căn phòng bí mật ở trường Hogwarts... dám anh Bill lắm...

Harry sực nhớ ra:

- Còn Squib là cái quỷ gì vậy?

Ron phì cười khoái chí làm Harry ngạc nhiên hết sức:

- Ờ, cũng chẳng có gì khôi hài lắm đâu, nhưng tại vì đó lại là thầy Filch thì mới tức cười. Squib là một người sinh ra trong một gia đình phù thủy nhưng lại không có một tý năng lực pháp thuật nào cả. Đại khái ngược lại với những phù thủy xuất thân từ những gia đình Muggle hoàn toàn ấy. Nhưng Squib thì hiếm thấy hơn. Nếu thầy Filch thử học ma thuật qua khóa Kwikspell, thì mình đoán chắc thầy là một Squib. Điều này thích giải được nhiều chuyện. Như tại sao thầy ghét bọn bọn học sinh tui mình dữ vậy. thầy cay cú ấy mà.

Nói xong, Ron lại cười khoái trá.

Đâu đó vang lên tiếng chuông đồng hồ gõ. Harry nói:

- Nửa đêm rồi. Tui mình nên về phòng ngủ lại kéo lại bị thầy Snape bắt gặp rồi gán thêm cho cái tội gì nữa bây giờ.

Suốt mấy ngày sau, cả trường không bàn tán cái gì khác hơn ngoài vụ Bà Noris bị ếm bùa. Thầy Filch cứ liên tục hâm nóng câu chuyện trong đầu người ta bằng cách rình rập ở chỗ mà Bà Noris bị tấn công, như thể thầy nghĩ rằng kẻ đã làm chuyện đó thể nào cũng quay trở lại. Harry đã nhìn thấy thầy ra sức cạo bỏ cái thông điệp trên tường bằng cái Núi giẻ Pháp thuật Chùi mọi thứ của bà Skower, nhưng vẫn không đạt được chút xíu hiệu quả nào. Những hàng chữ cứ nhá sáng rực rỡ trên bức tường đá. Khi nào không bận canh gác hiện trường vụ án Bà Noris, thầy Filch lại đi rảo khắp các hành lang, lão liên đôi mắt đỏ ngầu, chớp bất cứ đứa học trò nào đáng ngờ để phạt cấm túc, có khi chỉ vì những lý do như “thở to” và “hí hửng ra mặt”.

Ginny Weasley dường như xúc động mạnh và rất lo âu về số phận Bà Noris. Theo lời Ron thì cô bé rất nhiều mè.

Ron cố làm cho cô bé đỡ sầu:

- Tại vì em chưa từng nếm mùi Bà Noris đó thôi. Chứ thiệt tình mà nói, không có Bà Noris thì đỡ cho tụi mình lắm đó.

Đôi môi Ginny run run, Ron lại trấn an:

- Nhưng mà ở Hogwarts, mấy chuyện như vậy không xảy ra thường xuyên lắm đâu. Thế nào một ta cũng bắt được cái đồ điên nào đó đã gây ra có sự rối tống cổ hấn ra khỏi trường cho mà coi. Anh chỉ cầu cho kẻ đó có đủ thì giờ ếm bùa hoá đá cho cả ông Filch trước khi bị đuổi.

Giương mặt Ginny chột trắng bệch tái mét. Ron vội nói:

- Anh chỉ nói đùa thôi mà...

Vụ tấn công Bà Noris cũng có ảnh hưởng đối với Hermione. Từ trước cô bé vẫn dành nhiều thì giờ để đọc sách, nhưng bây giờ thì cô bé lại càng không làm gì khác hơn là cặm cụi đọc. Cả khi Ron và Harry hỏi xem Hermione đang nghiên cứu cái gì, cô bé cũng chẳng buồn trả lời. Cho mãi đến thứ tư tuần sau, chúng mới biết được.

Hôm đó, Harry bị giữ lại sau lớp học về Độc dược. Thầy Snape bắt nó ở lại đặt cạo sạch mấy con giun ống cổ lý bám trên mấy cái mặt bàn. Thành ra nó ăn trưa trễ. Vội vã ăn xong, nó chạy lên lầu kiểm tra thư viện. Nó thấy Justin Finch-Fletchley, thằng bé của nhà Hufflepuff mà Harry quen trong lớp Thảo dược học, đang đi tiến gần. Harry mới mở miệng chào thì Justin, vừa nhìn thấy Harry, lập tức quay mặt đi, và lật đật bước như chạy về hướng ngược lại.

Harry tìm ra Ron ngồi cuối thư viện, đang độ sức với bài làm môn Lịch sử Pháp thuật. Giáo sư Binns đã yêu cầu mỗi đứa phải viết một bài luận dài chín tấc về đề tài “Hội nghị Trung cổ các Phù thủy châu Âu”.

Ron tức giận nói:

- Mình không thể tin được, viết bỏ hơi tai mà còn thiếu tám phân...

Nó buông tấm giấy da ra, thế là tấm giấy cuộn tròn lại ngay.

“Hermione đâu?”

- Vậy mà bài luận Hermione viết dài những một thước hai, ý là chữ nó nhỏ li ti rồi đó.

Harry mở cuộn giấy da của mình, vớ lấy cái thước để đo bài văn nó viết. Nó hỏi:

- Hermione đâu?

Ron chỉ về phía các kệ sách:

- Ở đâu đằng đó ấy. Đang lục tìm một cuốn sách khác. Mình chắc bạn ấy tính đọc hết cả cái thư viện trước lễ Giáng Sinh.

Harry kể cho Ron nghe chuyện Justin tránh mặt mình. Ron vừa viết nguệch ngoạc, chữ nào chữ nấy bự như con gà tờ, để cho bài luận của nó có vẻ đầy chữ, vừa nói:

- Hồng biết hơi đâu mà bỏ lại đi bận tâm chuyện nhảm ấy. Mình đã bảo thằng đó hơi điên mà. Toàn nói mấy chuyện xà bần, nào là thầy Lockhart vĩ đại ra làm sao...

Vừa lúc đó Hermione hiện ra giữa hai kệ sách. Trông cô bé quạu hết sức, nhưng được cái là có vẻ sẵn lòng trò chuyện với tụi Harry và Ron. Cô bé ngồi xuống bên cạnh Ron và Harry:

- Có bao nhiêu cuốn “Hogwarts – một lịch sử” đều được mượn hết trơn. Còn danh sách chờ mượn quyển đó thì dài tới hai tuần lễ. Phải chi hồi đó mình không bỏ lại cuốn của mình ở nhà. Nhưng thiệt tình lúc đó không cách nào nhét được nó vô cái rương đã đầy ắp sách của thầy Lockhart.

Harry hỏi:

- Bạn cần cuốn đó để làm gì?

Hermione đáp:

- Thì cũng cùng lý do với mấy người khác muốn mượn cuốn đó: đọc mấy huyền thoại về Phòng chứa Bí mật.

Harry nói nhanh:

- Trong đó nói cái gì?

Hermione cắn môi:

- Khổ vậy! Mình không tài nào nhớ được. Mà kiếm mấy sách khác thì không cuốn nào có chuyện đó.

Ron vừa xem đồng hồ, vừa tha thiết khẩn nài Hermione:

- Cho mình ngó qua bài luận của bồ một cái đi.

Hermione bỗng nhiên trở mặt nghiêm nghị:

- Không đời nào. Bạn đã có tới mười ngày để chuẩn bị bài luận kia mà.

- Mình chỉ cần thêm hai phân nữa là kết thúc được rồi, cho ngó một chút đi mà...

Chuông reo. Cả bọn kéo vô lớp Lịch sử Pháp thuật, Ron và Hermione vừa đi vừa cựa cãi với nhau.

Lịch sử Pháp thuật là môn chán nhất trong thời khóa biểu của bọn trẻ. Người dạy môn này là giáo sư Binns, là vị giáo sư ma duy nhất của bọn chúng. Và điều duy nhất thú vị trong tất cả các buổi học với giáo sư này là giáo sư vào lớp học bằng cách đi xuyên qua tấm bảng đen. Giáo sư Binns đã khô quắt lại và cổ xưa cực kỳ, nhưng nhiều người nói giáo sư vẫn không hề nhận ra là mình đã chết. Có hôm giáo sư thức dậy rồi cứ vậy mà lên lớp, bỏ lại cái xác của mình ngồi nguyên trên chiếc ghế bành trong phòng giáo viên. Từ đó tới nay, lễ thói và phong cách của giáo sư không hề thay đổi một chút xíu nào.

Ngày hôm nay cũng chán ngắt như mọi ngày. Giáo sư Binns mở giáo án ra và bắt đầu đọc một giọng đều đều tẻ nhạt nghe như tiếng rè rè của một cái máy hút bụi cũ kỹ cho đến khi mọi người trong lớp chìm đắm trong cơn mê ngủ, thỉnh thoảng choàng dậy để ghi chép một cái tên hay một mốc thời gian, rồi lại gục xuống ngủ tiếp. Giáo sư đọc được chừng nửa giờ đồng hồ thì xảy ra một chuyện mà trước đây chưa bao giờ xảy ra: Hermione giơ tay xin phát biểu.

Đang giữa chừng bài diễn giảng chán chết người về Hội nghị Warlock Quốc tế năm 1289, giáo sư liếc mắt, nhận thấy cánh tay giơ cao Hermione, bèn rỏ ra kinh ngạc hết sức:

- Trò... ơ... trò...

- Thưa giáo sư, con tên Hermione ạ. Con thắc mắc không biết giáo sư có thể kể cho chúng con nghe điều gì đó về Phòng chứa Bí mật không ạ?

Giọng Hermione rất rõ ràng. Dean Thomas đang ngồi há hốc mồm ngó trừng trừng qua cửa sổ, chột bưng tỉnh cơn mơ. Lavender Beown thì ngóc đầu khỏi hai cánh tay khoanh tròn trên bàn, còn Neville thì trượt khỏi cùi chỏ khỏi mặt bàn.

Giáo sư Binns chớp chớp mắt. Ông nói bằng giọng khô khan khò khè:

- Môn ta dạy là Lịch sử Pháp thuật, trò Hermione à. Cái mà ta dạy là các sự kiện, chứ ta không dạy truyền thuyết hay huyền thoại.

Giáo sư tăng hắng một cái nghe như tiếng viên phấn bị bẻ gãy rồi lại tiếp tục:

"Gì đó trò Hermione?"

- Vào tháng chín năm đó, một tiểu ban các phù thủy Sardinian...

Nhưng giáo sư chỉ mới lắp bắp được mấy câu thì phải dừng lại: bàn tay của Hermione lại vẫy vẫy trên không.

- Gì đó trò Hermione?

- Thưa giáo sư, chẳng phải truyền thuyết cũng dựa phần nào vào một sự kiện nào đó sao?

Giáo sư Binns nhìn Hermione với vẻ ngạc nhiên đến nỗi Harry tin rằng xưa nay chắc chưa từng có một học sinh nào dám làm ngưng bài giảng của giáo sư Binns, dù là khi ông còn sống hay đã chết.

Giọng giáo sư chậm rãi:

- À, phải. Ta nghĩ cũng có người cho là như vậy,...

Rồi ông ngó chăm chăm Hermione như thể đây là lần đầu tiên ông mới nhìn thấy một đứa học trò thật sự:

- ... tuy nhiên, cái huyền thoại mà trò nói tới chỉ là một câu chuyện giật gân, thậm chí quái dị lỗi bịch...

Cả lớp bây giờ đang đóng tai nghe từng lời giáo sư Binns. Giáo sư lơ mơ ngó cả đám, thấy mọi gương mặt đều ngược lên nhìn mình. Harry dám cá là giáo sư hoàn toàn bất ngờ trước một cảnh tượng thú vị bất thường như vậy. Ông từ tốn nói:

- Thôi được, thôi được. Để ta nhớ xem... Phòng chứa Bí mật... Các trò ắt hẳn đều biết, học viện Hogwarts là do bốn Tam Pháp Thuật vĩ đại nhất của thời xưa thành lập cách đây một ngàn năm... Chính xác ngày nào thì không rõ... Bốn ký túc xá trong trường ngày nay được đặt theo tên của bốn vị đó: Godric Gryffindor, Helga Hufflepuff, Rowena Ravenclaw, và Salazar Slytherin. Họ cùng nhau xây tòa lâu đài này, khuất xa tầm mắt tộc mạch của dân Muggle, bởi vì thời đó người thường vẫn còn rất sợ pháp thuật huyền bí, và phù thủy thời đó thường phải chịu đựng nhiều sự khùng bố, hành hạ.

Giáo sư ngừng lại, đảo cặp mắt lơ mơ quanh phòng, rồi tiếp tục:

- Trong vài năm đầu, các nhà sáng lập cùng làm việc với nhau rất hòa thuận, cùng tìm kiếm những người trẻ tuổi có năng lực pháp thuật để đưa về lâu đài đào tạo. Nhưng rồi giữa họ dần dần nảy sinh mâu thuẫn. Giữa Slytherin và những người khác có một sự rạn nứt ngày càng sâu rộng khó hàn gắn. Slytherin thì muốn việc tuyển chọn phù thủy trẻ vào Hogwarts phải chặt chẽ hơn. Ông ta cho rằng phù thủy chỉ nên được truyền dạy cho con cái những gia đình phù thủy thuần chủng mà thôi. Ông không thích thu nhận những đứa trẻ con nhà Muggle, vì cho là chúng không đáng tin cậy. Một thời gian sau, lại xảy ra một cuộc tranh luận gay gắt về đề tài đó giữa Slytherin và Gryffindor, cuối cùng Slytherin bỏ trường ra đi.

Giáo sư Binns lại ngừng nói, dẫu môi ra, trông như một con rùa già nhăn nheo:

- Những nguồn sử liệu đáng tin cậy cho chúng ta biết khá nhiều chứng cứ xác thực. Nhưng các sự kiện chân thật này đã bị một huyền thoại kỳ cục về Phòng chứa Bí mật làm cho mờ mịt đi. Người ta đồn đại là Slytherin đã cho xây dựng một căn phòng bí mật trong lâu đài, mà những người đồng sáng lập khác không hề hay biết gì hết. Theo như huyền thoại thì Slytherin đã phong ếm căn phòng bí mật đó, để không một người nào có thể mở nó ra, cho đến khi người kế vị thực thụ của Slytherin đến trường. Chỉ riêng một mình Người kế vị mới có thể mở bùa ếm Phòng chứa Bí mật, thả ra nỗi kinh hoàng cất giấu bên trong, để thanh trừng hết những kẻ không xứng đáng theo học pháp thuật.

Khi câu chuyện chấm dứt, lớp học im lặng như tờ; nhưng không phải sự im lặng ngái ngủ như ngày thường trong các buổi học của giáo sư Binns. Có cái gì đó rất khó chịu vẫn lơ lửng trong không trung khi bọn trẻ cứ ngược mắt nhìn giáo sư Binns, chờ đợi giáo sư nói thêm điều gì nữa. Trông giáo sư Binns đã hơi bức mình:

- Dĩ nhiên toàn bộ câu chuyện này là hết sức nhảm nhí. Thực tế là nhà trường đã nhiều lần cử những phù thủy thông thái nhất tiến hành tìm kiếm chứng cứ về một căn phòng bí mật như thế. Nhưng căn phòng đó không hề có. Chẳng qua đó chỉ là một câu chuyện để hù dọa những kẻ khờ dại cả tin mà thôi.

Bàn tay của Hermione lại vọt lên không trung:

- Thừa thầy, chính xác thì cái gọi là nổi kinh hoàng cất giấu bên trong phòng bí mật ấy, là cái gì ạ?

Vẫn bằng giọng nói khô khan lạo xạo, giáo sư Binns nói:

- Người ta tin là bên trong phòng bí mật có giấu một thứ quái vật gì đó mà chỉ có một mình Người kế vị Slytherin mới điều khiển nổi.

Cả lớp đưa mắt nhìn nhau lo lắng.

Giáo sư Binns thu xếp các tờ giáo trình của ông lại, nói thêm:

- Ta đã nói rồi, cái đó không hề có. Chẳng có một Phòng chứa Bí mật nào cả và cũng chẳng có con quái vật nào cả.

Seamus chột nói:

- Nhưng mà, thưa thầy, nếu Phòng chứa Bí mật chỉ có thể được mở ra bởi chính Người kế vị Slytherin, thì đâu có ai khác có thể mở được nó, phải không thầy?

Giáo sư tỏ ra bị quấy rầy quá sức:

- Nhảm nhí. Nếu bao nhiêu hiệu trưởng kế tục của Hogwarts mà còn không tìm ra cái gì thì...

Parvati vọt miệng:

- Nhưng, thưa thầy, có khi phải dùng đến Tà thuật Hắc ám mới mở được...

Giáo sư Binns:

- Tại người ta không muốn dùng Tà thuật Hắc ám, chứ không phải là người ta không biết dùng đâu, trò Xu Rỗng ạ. Ta nhắc lại, nếu một người như cụ Dumbledore...

Dean Thomas vẫn chưa chịu thôi:

- Nhưng có thể người mở phải có liên hệ gì đó với Slytherin, mà cụ Dumbledore thì lại không, nên...

Giáo sư có vẻ thấy quá đủ rồi, bèn lạnh lùng đáp:

- Thôi đủ rồi! Đó chỉ là một huyền thoại! Không hề tồn tại. Không có một tí xíu bằng chứng nào là Slytherin từng xây dựng một cái gì như cái hốc xép bí mật để chối, chứ đừng nói chi tới cả một căn phòng bí mật! Ta hối tiếc là đã kể cho các trò nghe một câu chuyện ngu ngốc! Chúng ta sẽ quay lại, nếu các trò vui lòng, với bài học lịch sử, với những sự kiện hiển nhiên chắc chắn, xác minh được, và đáng tin được!

Thế là trong vòng năm phút sau, cả lớp lại chìm đắm vào trạng thái mê ngủ lơ lơ y như từ xưa tới nay.

Khi buổi học tan, Ron, Harry và Hermione cùng nhau chen qua hành lang đông đúc học sinh để chạy về phòng ngủ, quăng cho được cái cặp xuống giường trước khi chạy xuống Sảnh đường ăn cơm chiều. Ron nói với hai bạn:

- Hồi nào giờ mình vẫn biết Salazar Slytherin là một lão điên quái dị, nhưng mình không hề biết là chính lão khởi xướng cái vụ phù thủy thuần chủng. Mấy bồ có cho tiền mình cũng không thèm vô nhà của lão. Nói thiệt với mấy bồ, nếu mà cái nón phân loại xếp mình vô nhà Slytherin thì mình thà cuốn gói lên xe lửa về nhà còn hơn.

Hermione sốt sắng gật đầu tán thành, nhưng Harry không nói gì cả. Bao tử nó vừa quặn một cái hết sức khó chịu. Nó chưa từng nói với Ron và Hermione chuyện cái nón phân loại đã từng cân nhắc một cách nghiêm túc là có nên xếp nó vào nhà Slytherin không. Nó vẫn còn nhớ, y như chuyện vừa mới xảy ra ngày hôm qua, cái giọng nói nhỏ nhẹ thì thầm bên tai nó khi nó đặt cái nón lên đầu, cách đây hơn một năm: “Vô đó mi có thể trở thành vĩ đại, mi biết đấy, trong đầu mi đã có tất cả rồi, và Slytherin sẽ giúp mi trở thành vĩ đại, chắc chắn như vậy.”

Nhưng Harry, lúc đó đã từng nghe nói tiếng tăm của nhà Slytherin là nơi đào tạo ra nhiều phù thủy Hắc ám nhất, nên nó đã suy nghĩ tha thiết: “Đừng vô Slytherin!”. Và cái nón đã nói: “Không hả? Được thôi, nếu mi đã dứt khoát thì tốt hơn là về... Gryffindor.”

“Chào anh, Harry!”

Ba đứa đang bị cuốn đi trong đám đông, thì gặp Colin Creevy.

- Chào anh, Harry!

Harry đáp lại một cách máy móc:

- Chào em, Colin!

Thằng nhóc cố bám theo Harry lải nhải:

- Anh Harry biết không, có một đứa trong lớp em nói là anh...

Nhưng thằng nhóc nhỏ con quá nên không thể nào kháng cự lại được cả đám đông đang ùn ùn kéo về Đại Sảnh đường; Harry chỉ còn nghe tiếng thằng nhóc hét lên:

- Hẹn gặp lại, anh Harry!

Rồi thằng nhóc chìm biến đi đâu mất.

Hermione thắc mắc:

- Không biết đứa nào đó trong lớp nó nói cái gì?

Bao tử Harry lại quặn thêm một cái nữa khi nó chợt nhớ lại chuyện Justin hoảng hốt trốn chạy nó hồi trưa. Nó nói:

- Chắc tụi nó đồn tôi là Người kế vị Slytherin!

Ron tỏ ra phẫn nộ:

- Cái bọn ở đây bạ cái gì cũng tin được!

Đám đông giãn ra, và ba đứa cùng trèo lên được cầu thang kế tiếp không mấy khó khăn lắm.

Ron lại hỏi Hermione:

- Theo bồ thì Phòng chứa Bí mật có thật không?

Hermione rùng mình:

- Mình không biết. cụ Dumbledore vẫn chưa cứu được Bà Noris, điều đó khiến mình nghĩ là... kẻ đã tấn công Bà Noris, cho dù là ai thì, thì cũng không phải... ờ... không phải là người.

Nói tới đây, cô bé quay đầu lại nhìn và nhận ra cả ba đứa đang ở đằng cuối của chính dãy hành lang nơi mà tai họa đã xảy ra. Tụi nó đứng lại ngó trân trân. Cảnh vật vẫn như y cái đêm Hội ma, chỉ có điều là không có một con mèo cứng đờ bị treo ngược đuôi vô cán đuốc, và một cái ghế trống đã được đặt dựa vào bức tường đá mang cái thông điệp "Phòng chứa Bí mật đã được mở ra".

Ron thì thầm:

- Cái ghế là để cho thầy Filch ngồi rình đó.

Harry nói:

- Thử dò xét chung quanh đây chắc cũng không hại gì.

Nó buông cái cặp xuống, bò lồm cồm dọc theo hành lang để tìm dấu tích manh mối. Nó nói:

- Có dấu cháy xém... Đây nè... và kia nữa...

Hermione cũng reo lên:

- Lại đây coi cái này nè! Cái này buồn cười lắm...

Harry đứng dậy chạy tới gần cánh cửa sổ bên cái thông điệp viết trên tường. Hermione đang chỉ vào một khung kính cao nhất, chỗ đó có chừng hai chục con nhện đang lằng xằng hối hả, rõ ràng là đang chen nhau giành chui qua một kẽ hở nhỏ. Một sợi chỉ bạc và dài thòng xuống như một sợi dây thừng, có vẻ như cả lũ nhện đều đã phải trèo lên bằng sợi dây đó trong cơn đổ xô ra ngoài.

Hermione thắc mắc:

- Mấy bồ có thấy nhện hành động như vậy bao giờ chưa?

Harry nói:

- Chưa. Ron có thấy không? Ron? Ron à?

Harry ngoái nhìn qua vai. Ron đang đứng lùi tuốt đằng xa, có vẻ như đang cố gắng kèm mình lại để khỏi co giò chạy.

Harry ngạc nhiên:

- Cái gì vậy?

Ron nói một cách căng thẳng:

- Mình... không... ư... nhèn nhện.

Hermione quay nhìn Ron hết sức kinh ngạc:

- Mình không ngờ đó! Bạn vẫn thường phải dùng nhền nhện trong môn học Độc dược bao nhiêu lần rồi mà...

Ron vẫn cẩn thận canh chừng cánh cửa sổ, chứ không dám nhìn đi đâu khác. Nó nói:

- Mình không ngán gì mấy con chết rồi. Mình chỉ không ưa cái kiểu chúng bò lung tung thôi...

Hermione cười khúc khích. Ron nổi quạu:

- Thế thì có gì tức cười đâu? Mấy bồ phải biết là hồi mình mới ba tuổi, anh Fred... ảnh biến con gấu nhồi bông của mình thành một con nhện khổng lồ gớm ghiếc, chỉ tại vì mình lỡ làm gãy cây chổi đồ chơi của ảnh... Mấy bồ thử coi có thích không, khi mấy bồ đang ôm chặt một con gấu nhồi bông, bỗng nhiên nó mọc ra cả đống chân ngo ngoậy...

Nó bỏ ngang câu nói, rùng mình. Hermione rõ ràng là vẫn đang cố gắng nín cười. Harry cảm thấy không cần xoáy vô đề tài đó nữa, bèn nói:

- Các bạn còn nhớ vũng nước trên sàn không? Không biết vũng nước đó từ lâu ra. Chắc ai đó đã lau nó rồi.

Ron đã cố tự chủ được, bước tới vài bước ngang qua cái ghế của thầy Filch, chỉ xuống sàn:

- Nó ở khoảng này nè. Ngang cánh cửa đó.

Nó đến bên cánh cửa, vịn nắm đấm bằng đồng, nhưng đột ngột nhảy dựng lên, như thể bàn tay nó bị phỏng vậy.

Harry hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Ron nhăn nhó nói gọn:

- Không vô được. Nhà vệ sinh nữ.

Hermione đứng dậy đi đến gần:

- Ôi, không sao đâu Ron. Đâu có ai ở trong đó. Cái buồng vệ sinh đó là chỗ của con ma khóc nè Myrtle. Tụi mình cứ vô thử coi sao.

Thế là bất chấp cái bảng ghi mấy chữ to CẦU TIÊU HU, Hermione đẩy cửa bước vào. Đó là cái nhà vệ sinh ảm đạm tăm tối nhất mà Harry từng đặt chân vào. Bên dưới một tấm kính to, rạn nứt, loang lổ, là mấy cái bồn rửa tay sứ mẻ. Sàn nhà ẩm ướt và hắt lên ánh sáng lung linh của mấy mẫu nến cụt đang cháy gần tới để đèn. Những cánh cửa gỗ của các buồng cầu tiêu thì trầy xước, long đinh, có một cái trật bản lề chỉ còn lắt lẻo. Hermione đặt ngón tay lên môi ra dấu, rồi đi về phía buồng cầu tiêu cuối cùng. Khi đến nơi, cô bé nói:

“Đây là nhà vệ sinh nữ. Mà tụi bay đâu phải nữ?”

- Chào chị Myrtle, chị khỏe không?

Harry và Ron cũng đi đến gần để xem. Con ma khóc nhè Myrtle đang bông bênh lơ lửng phía trên cái bồn xả nước của cái cầu tiêu, cổ nặn một cái mụn dưới cằm.

Nó nhìn Harry và Ron với đôi mắt đầy ngờ vực:

- Đây là nhà vệ sinh nữ. Mà tụi bay đâu phải nữ?

Hermione đồng ý:

- Đúng vậy. Các bạn ấy không phải nữ. Tôi chỉ muốn giới thiệu với các bạn ấy chỗ này... xinh đẹp như thế nào ấy mà.

Con ma xua tay một cách mơ hồ về phía tấm gương cũ kỹ bẩn thỉu và cái sàn ẩm ướt.

Harry kề tai Hermione nói:

- Hỏi xem chị ấy có thấy cái gì không?

Myrtle trừng mắt nhìn Harry.

- Mà nhỏ to cái gì vậy hả?

- Có gì đâu?

Harry chối biến.

- Tụi này chỉ muốn hỏi...

Myrtle mếu máo như thể sắp òa ra khóc.

- Tao mong sao người ta đừng nói lên tao nữa. Tụi bay biết mà, tao cũng có cảm xúc chứ bộ, cho dù tao đã chết rồi.

Hermione phân trần:

- Chị Myrtle à, không ai muốn chọc giận chị đâu. Harry chỉ...

Myrtle rống lên:

- Không ai muốn chọc giận tao hả? Nghe hay à! Đời sống của tao có gì khác hơn chuỗi ngày sâu thẳm ru rú ở trong xó cầu tiêu này. Bây giờ tụi bay lại kéo đến hòng hủy hoại nốt cuộc đời chết của tao nữa.

Hermione nói nhanh:

- Tụi này chỉ muốn hỏi chị có thấy cái gì ngộ nghĩnh dạo gần đây không? Bởi vì có một con mèo bị ế bùa ngay ở bên ngoài cánh cửa vệ sinh trong đêm Hội Ma.

Harry hỏi thêm:

- Đêm đó, chị có thấy cái gì ở gần đây không?

Myrtle đột ngột ngắt lời:

- Tao không bận tâm! Thằng Peeves chọc ghẹo tao đến nỗi tao bỏ vào đây để tự tìm cái chết. Nhưng mà rồi... ta nhớ ra... tao đã... tao đã...

Ron bổ sung:

- Đã chết rồi.

Myrtle bật khóc nức nở, bốc lên trên cao, xoay mình, rồi lao xuống, giội đầu vào cái bồn cầu tiêu, làm cho nước văng tung tóe ra khắp chung quanh, rồi biến mất. Tuy nhiên căn cứ vào tiếng thốn thức của con ma khóc nhè này, có thể xác định là nó đã yên nghỉ ở đâu đó trên cái ống nước hình chữ U.

Harry và Ron đứng ngó theo mà xúc động đến há hốc miệng ra. Nhưng Hermione chỉ khẽ nhún vai nói:

- Nói đúng ra, cách đó cũng làm cho chị Myrtle vui lên được một chút... Thôi, tụi mình ra đi.

Harry chưa kịp khép cánh cửa nhà vệ sinh nữ lại thì tiếng thốn thức tí tê của con ma khóc nhè bị át đi ngay bởi một tiếng quát vang như sấm rền:

- RON!

Huynh trưởng Percy đang đứng ngay đầu cầu thang, huy hiệu Huynh trưởng lóe sáng, gương mặt anh còn nguyên vẻ kinh dị:

- Đó là nhà vệ sinh nữ! Sao em...

Ron nhún vai:

- Em chỉ ngó qua thôi, anh biết mà, tụi em đang tìm kiếm manh mối...

Percy phùng mang trợn mắt lên khiến Harry nhớ ngay đến bà Weasley.

- Đi – ra – khỏi – chỗ – này – ngay!

Percy sải bước về phía mấy đứa nhỏ, cánh tay vung vẩy, lừa chúng đi dọc hành lang.

- Bộ tụi bay không thèm để ý chuyện này “có vẻ” gì sao? Trong khi mọi người ăn tối thì tụi bay trở lại đây...”

Ron nóng lòng nẩy cái lại, ngắt giọng Percy và quắc mắt nhìn anh:

- Tại sao tụi em lại không nên ở đây? Anh nghe cho rõ nè: tụi này không hề giờ tới một ngón tay đụng vô con mèo đó!

Percy sôi gan:

- Anh đã nói với Ginny đúng như vậy, nhưng nó cứ lo là em sắp bị đuổi học tới nơi rồi. Anh chưa bao giờ thấy Ginny lo buồn đến như vậy. Khóc tới sưng búp cả mắt. Em phải nghĩ đến nó một chút chứ. Tất cả học sinh năm thứ nhất đều đang rất bức xúc về cái vụ này.

Ron chớp lại, mặt nó lúc này đã đỏ đến mang tai.

- Chính anh mới không nghĩ gì đến Ginny. Anh chỉ lo là em quậy phá thì làm hỏng cơ hội đạt danh hiệu Thủ lĩnh khối nam sinh của mà thôi...

Percy búng ngón tay ào cái huy hiệu Huynh trưởng, nói cụt ngủn:

- Trừ nhà Gryffindor năm điểm. Và anh hy vọng điều đó dạy cho em một bài học! Liệu hồn, đừng có bày trò trình thám nữa, nếu không anh sẽ viết thư mét má!

Nói xong, Percy bỏ đi, gáy cổ của anh cũng đỏ ửng lên như vành tai của Ron.

Tối hôm đó, trong phòng sinh hoạt chung, Harry, Ron và Hermione cố gắng ngồi né Percy càng xa càng tốt. Ron vẫn còn ầm ức nên cứ làm giầy mực be bét trên bài tập Bùa chú của nó. Khi Ron lơ đãng với tay lấy cây đũa phép để xóa những vết ố đi, nó làm lửa xẹt búng vào cuộn giấy da. “Bốc khói” không kém gì cuốn bài tập của nó, Ron đóng ập lại ngay cuốn sách “Sách lời nguyên cơ bản, lớp 2”. Harry ngạc nhiên thấy Hermione cũng bắt chước làm theo.

Cô bé nói với giọng nhẹ nhàng, như thể đang tiếp tục một câu chuyện mà bọn chúng đang nói từ nãy đến giờ.

- Nhưng mà ai mới được chứ? Ai lại muốn đe dọa đuổi tất cả những người là Squib hay xuất thân từ Muggle ra khỏi trường Hogwarts chứ?

Ron làm ra vẻ hóc búa:

- Thử nghĩ đi nào! Tụi mình có quen đứa nào hay nghĩ người xuất thân Muggle là đồ cặn bã không?

Nó nhìn Hermione, Hermione ngó lại nó, không tin chắc lắm:

- Nếu bồ ám chỉ Malfoy thì...

- Mình nói đúng là hần, chứ ám chỉ gì nữa. Mấy bồ không nghe nó nói gì sao? – “Kế tiếp sẽ là mày, đồ Máu Bùn!” – Nghĩ coi, mấy bồ chỉ cần nhìn vào cái mặt chuột gian xảo của nó là dư biết kẻ đó chính là nó!

Hermione vẫn ngờ vực:

- Malfoy, chẳng lẽ chính nó là Người kế vị Slytherin?

Đến nước này, Harry cũng xếp sách của nó lại, bàn góp:

- Cứ nhìn thử gia đình nó coi. Tất cả đều xuất thân từ Slytherin, nó luôn khoe khoang chuyện đó mà. Nhà nó rất có thể là hậu duệ của Slytherin. Ba nó thôi cũng đủ độc địa rồi!

Ron nói:

- Không chừng họ đã có chìa khóa mở cánh cửa Phòng chứa Bí mật cả trăm năm nay rồi, và cứ truyền giao qua các thế hệ, từ cha truyền cho con, cho cháu...

Hermione vẫn dè dặt nói:

- Ừ, mình nghĩ cũng dám lắm...

Harry bị quan:

- Nhưng làm sao mình chứng minh được kẻ đó là nó?

Hermione hạ hất giọng, liếc chừng về phía phòng Percy, nói chậm rãi:

- Mình nghĩ có một cách, nhưng dĩ nhiên sẽ rất khó khăn. Và nguy hiểm, rất nguy hiểm. Mình e là tụi mình sẽ phải vi phạm tới năm chục điều trong nội qui...

Ron cúi kính:

- Vậy chừng một tháng nữa, hay cỡ đó, đợi cho bồ cảm thấy muốn giải thích thì chắc lúc đó bồ mới vui lòng nói cho tụi này biết, há?

Hermione vẫn tỉnh bơ:

- Thôi được. Điều mà tụi mình cần làm là xâm nhập vô phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin và hỏi Malfoy vài câu, nhưng không để cho nó nhận ra tụi mình.

Cả Ron và Harry đều bật cười:

- Nhưng đó là chuyện không thể nào làm được.

- Được chứ!

Hermione khẳng định:

- Cái mà tụi mình cần chỉ là món thuốc Đa dịch.

Ron và Harry cùng hỏi:

- Là cái gì?

- Cách đây vài tuần thầy Snape có nói đến nó trong lớp học...

Ron lầu bàu:

- Bồ tưởng trong giờ học Độc dược, tụi này không có chuyện gì hay ho để làm khác hơn là ngồi nghe thầy Snape nói gì sao?

- Đó là thứ thuốc làm cho mình uống vô thì biến dạng thành một người khác. Mấy bồ thử nghĩ coi! Tụi mình có thể biến thành ba đứa nào đó của nhà Slytherin. Sẽ không ai biết đó là tụi mình. Malfoy có thể sẽ nói cho tụi mình biết hết mọi thứ. Có thể hiện giờ nó đang khoác lác trong phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin, giá mà tụi mình có thể nghe nó nói gì.

Ron có vẻ đắn đo:

- Cái món thuốc Đa dịch này mình thấy hơi ớn. Rủi mà mình tui mình biến thành ba đứa nhà Slytherin vĩnh viễn thì sao?

Hermione xua tay một cách sốt ruột:

- Thuốc sẽ hết hiệu nghiệm trong một thời gian ngắn mà. Vấn đề là kiếm được công thức chế biến món thuốc ấy mới là khó. Thầy Snape nói là công thức ấy ở trong một quyển sách tựa là “Độc dược Tối hiệu nghiệm”, mà quyển sách ấy lại nằm trong khu vực Hạn chế của thư viện.

Chỉ có một cách để mượn một cuốn sách trong khu vực Hạn chế: đó là phải có tờ giấy của một giáo viên ký tên cho phép đọc.

Ron nói:

- Khó mà giải thích cho xuôi tai là tui mình cần đọc cuốn sách đó để làm gì, nếu không phải để thử chế ra một trong những độc dược kê trong sách đó.

Hermione nói:

- Mình nghĩ nếu mình làm ra vẻ như chỉ thích thú về mặt lý thuyết thôi, biết đâu lại chẳng lọt?

Ron nói:

- Thôi, thôi đi, không có thầy cô nào mắc vô cái bẫy đó đâu. Họ đâu có ngốc dữ vậy...